

Họ tên:Trần Thuận Thiên

MSSV:20200090

Trường: Đại học Khoa học tự nhiên

Khoa: Điện tử viễn thông

Email: 20200090@student.hcmus.edu.vn

SĐT: 0965375019

Hình thức dự thi : Bài cảm nhận

Tác phẩm : Truyện ngắn -"Món quà của các thầy pháp"- O. Henry

MÓN QUÀ CỦA THẦY PHÁP

Những người chần chừ sống ngoài đồng và thức đêm canh giữ đàn vật nơi xứ đìem tin mừng, ngay sau lời phán bảo của thiên sứ về một Đấng Cứu Độ đã được sinh ra, họ khởi hành vội vã theo dấu ngôi sao dẫn đường đến Bê-lem, đem hết thầy vật báu của mình dâng tặng Chúa Hài Đồng đặt nằm trong máng cỏ. Chính vì hành động ấy mà ngày nay có tục tặng quà nhân lễ giáng sinh.

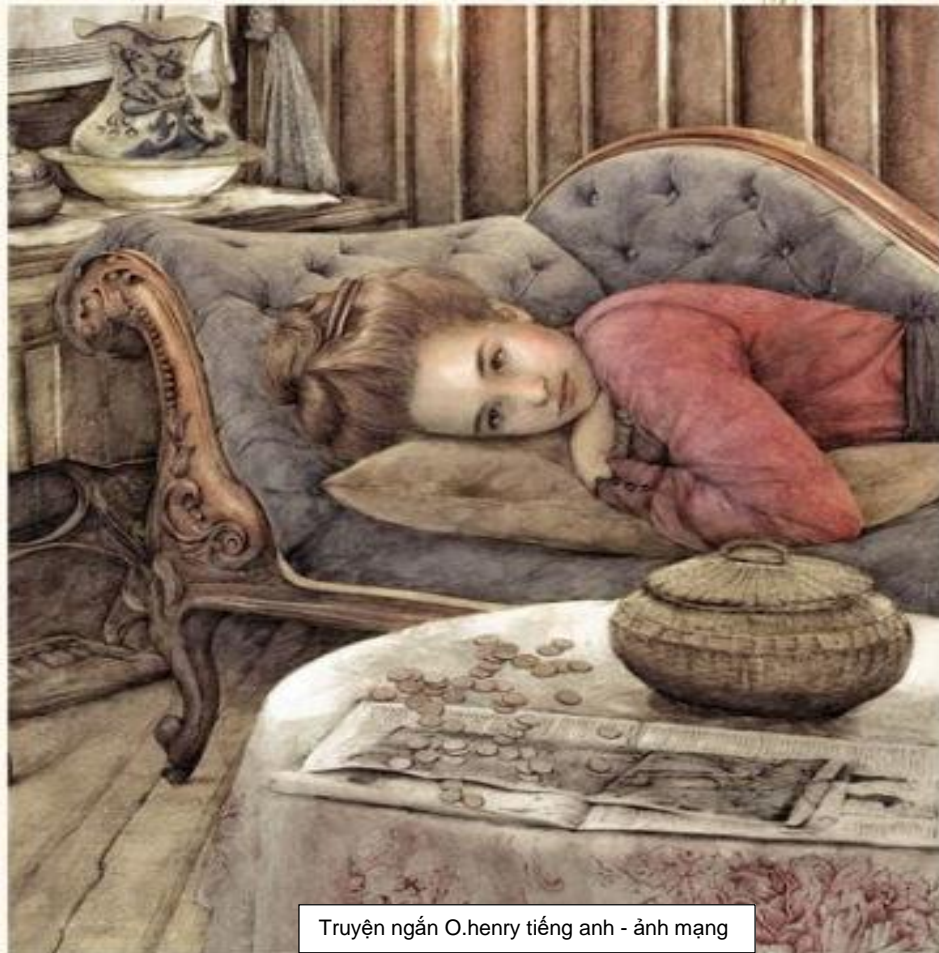

Sự tích giáng sinh - ảnh mạng

Việc tặng quà ngày nay đã là truyền thống quan trọng trong dịp giáng sinh. Vì nó là vật trao gửi tình cảm và thể hiện sự tôn trọng, quan tâm, sẻ chia với người mình yêu thương. Chính vì rất ý nghĩa nên cũng thật đau đầu khi nghĩ về việc tặng quà. Ta phải mua gì để tặng, ta phải chi bao nhiêu tiền, món quà có ý nghĩa với họ hay không, họ sẽ trân trọng món quà ấy hay sẽ vứt một góc phòng vì nó quá tầm thường và không “xứng” với họ..... Thật là một cơn ác mộng cho ai vướng vào mớ rắc rối này. Ta ước được sống cùng thời các vị chẵn chiên miền Ga-li-lê xưa, các vị ấy là những người khôn ngoan, khôn ngoan tuyệt vời, cho nên nhất định là quà của các vị ấy khôn ngoan không kém, đem ra sao chép còn có ưu điểm là đổi chất được.

“Mai đã là Noel rồi sao” . – Tiếng nói thì thào trong căn buồng thuê giá tám đôla một tuần đã cũ sồn và chấp vá. Phản chiếu qua chiếc gương một dáng người mảnh dẻ và nhanh nhẹn. Đó chính là Đêla, một người phụ nữ với khuôn mặt xinh đẹp và chiếc tóc dài màu nâu bồng bênh tựa hồ một thác nước đổ xuống gợn sóng. “ Một đôla tám hào bảy xu”, đó là tất cả số tiền mà nàng có được sau một ngày đôi co vất vả, đến mức hai má cô nóng rát vì mặc cả với ông hàng thịt keo kiệt dè bủ. Đêla gieo mình xuống chiếc giường nhỏ tồi tàn mà gào

O. Henry et Sonja Danowski
**THE GIFT OF
THE MAGI**

Truyện ngắn O.henry tiếng anh - ảnh mạng

khóc. Tất cả chỉ có thế ! đó là tất cả số tiền nàng có để mua quà giáng sinh cho Giêm – người chồng yêu quý của nàng, Giêm thân thương mới hơn hai mươi tuổi đầu mà đã phải nặng gánh gia đình. Đêla muốn bù đắp cho chàng, tặng chàng một cái gì đẹp, hiếm, có giá

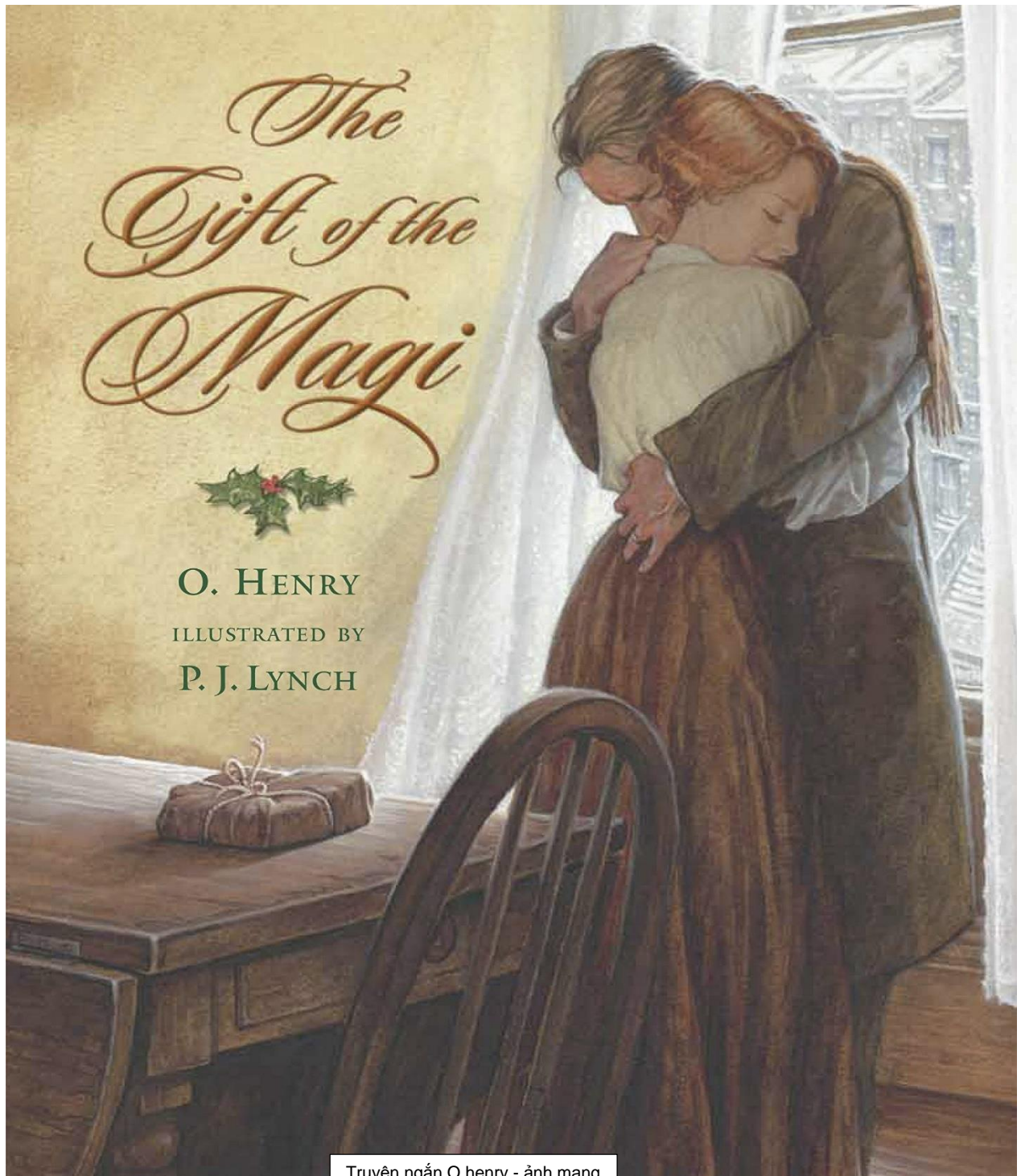
trị thật sự, một cái gì có thể tạm xứng đáng với vinh dự được là của Giêm. Và nàng đã tìm thấy, rõ ràng nó được làm ra để dành cho Giêm chứ không phải ai khác. Đó là một chiếc dây đeo đồng hồ bằng bạch kim, kiểu giản dị và thanh nhã. Nó xứng đáng với chiếc đồng hồ bằng vàng mà Giêm thường mang bên người. Nhưng giờ đây, mong muốn đơn giản ấy chỉ còn là một giấc mơ quá đỗi xa vời với nàng. Tình cảnh này khiến người ta không khỏi xót xa và tủi nhục cho số phận bất hạnh của cô. Tưởng như cuộc đời này chỉ toàn là nỗi buồn, tiếng cười và tiếng nức nở, trong đó tiếng khóc là nhiều hơn cả.

Một suy nghĩ bất chợt khi Đêla nhìn vào chiếc gương, mắt nàng sáng long lanh, nhưng chỉ hai mươi giây sau, sắc mặt cô tái nhợt. Đêla sẽ bán đi báu vật mà cô rất đỗi tự hào – bộ tóc của Đêla. Để biết được mái tóc ấy quý báu nhường nào, hãy tưởng tượng nữ hoàng xứ Sêba nổi tiếng về sự giàu sang và xa xỉ đang ở căn nhà đối diện góc phố, khi Đêla xõa mái tóc của mình trước cửa sổ, thì tất cả những châu báu, tặng phẩm của nữ hoàng đều phải cúi mình. Ngay sau khi trở về từ hàng tóc của bà già Xôphrôi to béo, sự dè dặt và xấu hổ len lỏi vào tâm hồn nàng. Nếu Giêm không giết Đêla ngay lần gặp đầu tiên, thì sẽ bảo cô trông giống một con “điểm” của đội hợp xướng đảo Côn.

Đêla cắt tóc - ảnh mạng

Sau khi bữa tối đã sẵn sàng, tiếng chân Giêm đập vào cầu thang, anh đã về nhà, đứng im không nhúc nhích. Mắt anh nhìn Đêla chăm chăm, ánh mắt không sao hiểu được, không giận dữ hay ngạc nhiên, càng không phải chê trách hay khinh tởm, không phải bất cứ điều gì mà Đêla đã chuẩn bị. Đêla phút chốc hoảng sợ, phút chốc chuyển sang nghiêm trang và dịu dàng ôm chầm lấy anh. Giêm trải qua phút ngỡ ngàng, lấy ra trong túi một chiếc lược tuyệt đẹp bằng đồi mồi thật, viền nạm đá quý, rất đắt tiền (- Chiếc lược cài được mua bằng số tiền bán chiếc đồng hồ bằng vàng của cha để lại -). Đêla như muốn nhảy lên vì vui sướng tột độ, chiếc lược mà Đêla say mê hàng lâu ở một cửa hàng Brôtuê. Đôi mắt cô ngờ lộ và mi้ม cười, xòe tay đón nhận món quà của mình.....

Đêm ấy là một đêm Noel kì lạ và buồn cười nhất của đôi vợ chồng này, Đêla bán tóc để mua dây đồng hồ cho Giêm, Giêm lại bán đồng hồ để mua kẹp tóc cho Đêla. Cả hai đều không biết điều đó cho đến khi họ tặng quà cho nhau. Thành thử giờ đây, trông họ không khác gì hai con thuyền lạc hướng giữa đại dương bao la, phải oằn mình hứng chịu những đợt sóng

của vô vàn cảm xúc bất ngờ và đắm thắm đang cuộn trào ò ạt. Mà ngay tại thung lũng của niềm vui và sầu muộn ấy, ranh giới giữa cay đắng và hạnh phúc thật mong manh như một cơn gió bất định, lúc thì trỗi mình cuộn cuộn, lúc thì thoang thoảng dịu dàng. Sau mọi biến cố, nụ cười lại nở trên đôi môi cả hai. Tám đơla một tuần hay một triệu đơla một năm thì có gì khác nhau chứ. Một nhà toán học hoặc một nhà thông thái sẽ cho bạn câu trả lời sai. Tóc Đêla sẽ sớm mọc lại, Giêm có công việc mới và sẽ chuộc lại chiếc đồng hồ của mình, họ sẽ mua một ngôi nhà khang trang hơn tại New York, mọi thứ sẽ thay đổi. Nhưng đêm nay, với tình yêu trung thành và sự hi sinh dành cho nhau, họ sẽ mãi mãi không bao giờ quên được.

Bằng cả tấm lòng mình, O'Henry - nhà văn với cuộc đời nghèo đói nhưng tài hoa và giàu tình cảm, qua truyện ngắn kinh điển này, thiết tha muốn nhắn nhủ cho các độc giả, nhất là những người trẻ về ý nghĩa cao đẹp nhất của quà tặng giáng sinh, mà tôi xin phép được

O.henry - ảnh mạng

trích dẫn một cách chân thật nhất : “ Tôi đã kể một cách vụng về cho các bạn nghe câu chuyện không có gì lấy làm li kì về hai đứa trẻ ngốc nghếch trong một căn buồng nhỏ, đã hi sinh cho nhau một cách chẳng khôn ngoan tí nào những của cải quý nhất trong nhà. Nhưng để nói một lời chót vót với các kẻ khôn ngoan thời buổi ngày nay, ta hãy khẳng định rằng trong tất cả những người tặng quà thì hai người này là khôn ngoan nhất. Ở bất cứ đâu họ cũng là những người khôn ngoan nhất. Chính họ là những thầy Pháp” (-O.Henry-).

Thank you for reading.

